

MIIKU

LÁ

ŠŮV

POK

LAD

IVAN GALAMBICA

MIKULÁŠŮV

POKLAD

Ivan Galambica

A.C.A.B.

Tak. Udělali jsme na našem panelovém domě novou fasádu a zateplení. Ne tedy přímo my, ale najatá firma, na základě požadavku sdružení vlastníků bytů, provedla onu práci.

Dům je krásný. Voní z venku novotou. Žlutobílý nátěr, zbývá jen dodělat chodby a kamerový systém, dům bude jako nový. Výtahy již máme hotové.

Na novou fasádu, hned vedle vchodu, kdosi nastříkal sprejem čtyři písmena:

A.C.A.B.

Každé písmeno má tak čtyřicet centimetrů, takže nápis je to viditelný a navíc nevkusný. Tipuji na nějakého pubertáka, co bydlí u nás v domě.

Sedím doma, zvonek u dveří. Jdu otevřít.

Na chodbě stojí trojice mužů.

Pan Hložek je předseda sdružení nájemníků. Je to asi šedesátiletý muž, bývalý voják z povolání, a je to člověk, který se s nikým nemaže. Jen díky němu se náš panelový dům nezměnil v doupe špíny a nepořádku. Nemá co dělat, funkce předsedy sdružení nájemníků je

jeho jediná činnost a on ji vykonává vskutku svědomitě. Někdy až moc svědomitě.

Nyní stojí na chodbě, za ním dva další muži.

Prvním z nich je Jirka Gottwald. Městský strážník, který bydlí ve čtrnáctém (posledním) patře, a který má ve sdružení funkci pokladníka.

A ještě je na chodbě pan Bziegus. I když by jméno napovídalo, že je to Polák, není. Je to Čech, je mu asi 50 roků a dělá ochranku v hypermarketu. Řeknu to na rovinu, pan Bziegus není zrovna nejostřejší pastelka v penále. Je trochu jednodušší.

Tito tři muži, kteří teď stojí na chodbě a zvoní na mě, jsou všichni členové vedení sdružení nájemníků.

První spustí pan Hložek: „A.C.A.B.! Viděl jsi ten nápis dole u dveří? Nějaká svi.ě ho tam nastříkala. Na naši novou omítku! Tak tady obcházíme nájemníky, jestli někdo někoho neviděl! Viděl jsi někoho?“

Přemýšlím. Pak říkám: „Včera tam ten nápis nebyl, ale dneska jo, takže to musel někdo udělat nejspíš večer. Ale nikoho jsem neviděl.“

„Už, aby tady byly kamery!“ řekne Jirka Gottwald a dodává: „My, na Městské Policii, kamerový systém využíváme velmi. Je to velmi efektivní způsob monitoringu prostoru!“

„Kamery budou až za půl roku, zkusím to nějak urychlit, ale do té doby nám tady prostě nikdo čmárat po domě nebude!“ říká rázně pan Hložek, dívá se na mě a ujišťuje se: „Takže jsi nikoho neviděl?“

„Žádné závadové chování?“ doplní dotaz Jirka Gottwald a pan Bziegus se ujišťuje: „Nebo čmárání po stěnách?“

Jirka promluví směrem k Bziegusovi: „Čmárání po stěnách je právě to závadové chování!“

„Aha, to jsem nevěděl,“ říká Bziegus.

„Ne nic, kluci. Já nepomůžu. Ale hodně štěstí!“ říkám já.

Zavírám dveře. Za deset minut zvoní trojice znova: „Nikoho jsme nenašli. Nevíme, kdo to udělal!“ říká pan Hložek a já povídám: „Tak, holt, co se dá dělat?“

„Nápad máme, ale je nás málo. Jdeš do toho s námi?“ ptá se Jirka Gottwald a já se ptám: „Já? A o co jako jde? A proč já?“

Slova se ujímá pan Hložek: „Hele, víme, že jsi kdysi dělal u Policie...“ přeruším jej: „V roce 1995 jsem složil zkoušky k Policii, ale nikdy tam nenastoupil!“

„No, tak vidíš. A o to nám jde!“ říká Hložek a pokračuje: „Potřebujeme někoho se vztahem k bezpečnostním složkám. Jako jsem já, jako je tady Jirka (Gottwald) i tady Tomáš (Bziegus), jako jsi ty! Někoho, kdo ví, jak to všechno chodí!“

„A co jako?“ ptám se a slova se ujímá Jirka Gottwald: „Natřeme tu stěnu barvou. Nápis přetřeme. A pak budeme u té natřené stěny hlídat. Denně. Od osmi večer, do půlnoci. Vždy po dvou hodinách. Když budeme 4, rozdělíme si směny. Jeden od osmi do desíti, druhý od desíti do půlnoci, pak...“ zamyslí se a povídá: „Tak ne! Po hodině. Od osmi do devíti. Pak do desíti a tak dále. Jsme čtyři, takže po hodině.“

„Hlídat? A kde?“ ptám se a Tomáš Bziegus povídá: „Vezmeme si židli dolů ke schránkám. Budeme tam sedět a hlídat. Říká se tomu prevence! Budeme vidět a zabráníme kriminalitě.“

„No, já nevím. Neříkali jste před chvilkou, že vám jde o to chytit toho pachatele? Tak jaká prevence?“

Slova se ujímá Hložek: „Jde o to ho chytit, to hlavně, a tak trochu taky o prevenci, že jo! Prostě budeme sedět dole u schránek. A když někdo vejde do domu, mrkneme ven, jestli není stěna postříkaná. A když bude, je jasné, že to byl ten, kdo vešel, neboť předtím nebyla! To je finta, co! On nás nejprve neuvidí, ale až nás uvidí, už bude pozdě!“

„A kde berete jistotu, že tu přemalovanou stěnu znova postříká?“ ptám se já.

„Vžij se do uvažování takového lumpa!“ říká městský strážník Jirka a dodává: „...on vidí stěnu. Se svým nápisem. A najednou je to pryč. Co jej napadne? Že to musí posprejovat ZNOVA! To dá rozum. Je třeba vžít se do myšlení zločince!“

„No, já nevím. Že by se mi chtělo sedět hodinu dole na židli a dělat ze sebe šaška?“ namítám a pan Hložek říká: „Teď! Teď je právě ta chvíle, kdy se musíš rozhodnout. Dům tě potřebuje. Na čí jsi straně? Na straně práva a poctivosti, nebo na straně zločinu a vandalismu? Potřebujeme lidi, jako jsi ty! Jdeš s námi, nebo proti nám? Rozhodni se!“

Promluví Jirka: „A mimochodem, víš, co ta značka znamená?“

„Já ne!“ řekne Bziegus a Jirka vysvětlí: „Je to anglicky. ACAB znamená: Všichni policajti jsou zkur.ysynové!“

„Anglicky?“ diví se Bziegus a ptá se: „Jak jako?“

„No to je: All cops are bastards! Zkratka! Zkrátka zkratka!“

„A proč tam není napsáno VPJZ? Česky? Aby tomu rozuměl každý?“ namítá Bziegus a Hložek rozhoduje: „Musíme být čtyři! Tak co? Tebe, jako policistu, to snad taky uráží, nebo ne?“

„Ale já přece nejsem policista!“ namítám a Hložek říká: „No, tak vidíš. O to více by ti to mělo vadit. Rozhodni se. Chceš být šerif, nebo bandita?“

„No, tak dobře. Když mne tedy dům tak potřebuje, no tak jo. Ale upozorňuji, že jen dva dny a že se chci dívat na 2 a půl chlapa, takže hlídám maximálně tak od desíti do jedenácti! Víc ani ťuk!“

„Paráda!“ křičí Tomáš Bziegus a Jirka Gottwald dodává: „A jsme jako Tři mušketýři!“

„Akorát s tím rozdílem, že my jsme čtyři!“ namítá Bziegus.

Dopoledne Hložek nápis krásně přetře a v sedm večer na mne zvoní Jirka, zda počítám s tím, že dneska mám službu.

„Jo, neboj!“ říkám a Jirka dodává: „Mám baterku, telefon abych ho mohl když tak nahrát, a slzný plyn ve spreji. To kdyby něco! To jsem si půjčil z práce!“

„No, abys to nepřehnal!“ namítám já.

„Až ho chytím, bude litovat dne, kdy se narodil!“

Jake, Alan a Charlie zažili další příběh, je 22:00 a na mě zvoní Jirka.

„Nástup!“ hlásí.

Oblékám se a ptám se, jak to probíhalo.

„Vůbec nic. Po dobu mé služby se nic zvláštního nestalo. Dal jsem si židli tak, abych viděl, ale nebyl viděn. Ale nic. Musíme mít stále ten instinkt lovce a taky jeho trpělivost,“ říká, když jedeme výtahem dolů, ke schránkám.

Okamžitě zjišťujeme, že po dobu, kdy jel Jirka pro mě, někdo nastříkal na zeď nápis A.C.A.B., a navíc stejným nápisem postríkal i Jirkovu židli.

„Hajzlové! Hajzlové!“ volá Jirka, rozhazuje rukama a křičí: „Tak, kde jsi? Co? To jsi ztratil odvahu? Pojd', tak pojd'! Jen ty a já! Jen my dva! Tak co?“

„Neřvi tady, Jirko. Je skoro čtvrt na jedenáct. A řeknu ti, kdybych nevěděl, že jsi táta od dětí, solidní chlap středního věku, tak si pomyslím, že jsi totální magor.“

Jirka dává hlavu do dlaní: „Zklamal jsem!“

Všichni čtyři se za půl hodiny scházíme u mě v bytě.

Hložek říká: „Ten sprejer je chytřejší, nežli jsme mysleli. Navrhují nastražit past!“

„Jasně!“ vykřikne Bziegus a pak se zeptá: „A jakou, vlastně?“

„Je to jednoduché...“, nakloní se blíže k nám Hložek, jako by nechtěl, aby nepovolané uši slyšely, co teď řekne: „My totiž nevíme nejen to, KDY dotyčný udeří, ale netušíme ani KDE udeří. To, že dvakrát popsal stejné místo, to může být náhoda. Ale mám nápad!“

„Jaký?“ ptá se Bziegus

„My ten nápis, co tam teď dal, přetřeme jen zčásti. On uvidí, že kus jej zbylo a na tu přetřenou část jej dokončí. Chápete? A my budeme tím pádem moci hlídat jen toto jedno místo a pěkně si ptáčka sebereme na krmítku, jak se říká.“

„To se říká, jo?“ pochybuje Bziegus, ale pak dodává: „To docela sedí.“

Pak Bziegus přichází s nápadem: „Já mám v autě kameru. Takovou tu, jak při nastartování snímá dění kolem sebe. Já bych zaparkoval auto tak, aby snímala ta kamera místo toho nápisu, a napojím kameru tak, aby fungovala pořád. I bez zapnutého motoru. A budeme mít důkaz, jak se říká IN FALGARANTI!“

„Skvělé!“ pochválil jej Hložek a podíval se na mě: „A co ty? S čím přijdeš ty?“

„No, první, co se zeptám je otázka, tady na Tomáše, zda tím autem, o kterém mluví, myslí tu svoji polorozpadlou a rezavou Felicii? To tam fakt máš kameru?“

„No, jasně“ přitakává Bziegus a já se divím.

Hložek se ptá: „A tvůj nápad?“

„Já nevím. Nedělal bych z toho vědu. Tak jestli chcete, pomůžu vám hlídat, ale zase bych to tak nehrotil. Vždyť děláte, jako kdyby se jednalo o atentát na prezidenta!“

„Nesnižuj to!“ říká Hložek a dodává: „Dnes ten lump stříká na zdi, zítra bude vykrádat auta a pozítří? Pozítří bude znásilňovat naše ženy?“

„Viděl jsi někdy poslední dobou svoji starou? Tu že by někdo chtěl znásilnit, to se mi nezdá. Viděl jsi ji?“ ptám se Hložka já a on s rezignovaným pochopením říká: „Dobře, tak naše dcery!“

Dopoledne Hložek přetírá nápis. Z A.C.A.B. zůstává jen A.C.

Bziegus parkuje Felicii na správné místo a zapíná kameru. A v sedm večer se scházíme u mě.

„Pánové, lov začíná!“ říká Jirka Gottwald a já povídám: „Chce někdo panáka?“

„Ne! Musíme mít čistou hlavu! Žádný alkohol!“ rozhoduje Hložek.

V 19:38 jdeme na svá stanoviště.

Mezitím, co jsme se radili u mě doma, někdo k nápisu A.C. dospřejoval blesk a písmena DC.

„Kur.a, co je to? AC DC? Tam má být A.C.A.B.!“ křičí Hložek, běhá kolem nápisu a ptá se: „A co teď? Mám to přetrít, nebo nechat?“

„Smaž to celé!“ říkám já a Hložek rozhoduje: „Ne! Smažu to a napíšu jen to A.B.!“

Jak řekl, učinil.

„A vy hlídejte!“ rozkazuje a dodává: „A my dva se zatím podíváme na kameru! Ptáčka tam jistě máme natočeného!“ ukazuje na Bzieguse a ten je hrdý, že jeho kamera v autě bude mít uplatnění.

Hlídáme.

Oni přicházejí za dvacet minut.

Bziegus je smutný: „Vymlátíl jsem si baterku. V autě. Kamera přestala nahrávat ve 14:48. Do té doby nikdo nic nenamaloval. Viděli jsme jen, jak stará Hložková nesebrala výkal po svém psovi. Hlavně že na domovní schůzi pořád nadává, kdo to nesbírá. A ejhle, ONA. Ale baterka je v háji!“

Hložek stojí, mlčí.

„Tvoje stará neuklízí po psovi!“ říkám já a Hložek procedí mezi zuby: „Promluví s ní. Vyřeším to! Jednou provždy!“

Je mi jí docela líto.

Hlídáme na střídačku, do půlnoci.

Do půlnoci se neděje nic.

Ráno je nápis na domě. A.B.=STB

„To asi znamená, že tady někdo nemá rád Babiše,“ konstatuji já a Hložek svírá rty.

Hložek bere barvu na přetření. Začíná přetírat celý nápis. Při tom křičí: „A.C.A.B., to si nikdo nezapamatuje, co tam máte napsat? To je tak těžký!“ křičí na celé okolí, na imaginárního sprejera. Bere štětku a píše na omítku velkými písmeny A.C.A.B.!

„Tak kdo tady píše pořád nějaké nesmysly? Prostě A.C.A.B.,“ křičí a maluje na zeď barvou.

Kolem jde sousedka, vidí, jak Hložek píše na omítku, a říká: „Aha, tak vy to tam píšete. Já si říkala, kdo nám to furt popisuje fasádu?“ a odchází. Jen se zeptá: „A neměl byste to spíše psát na nástěnku? Kdyby každý psal takhle po domě, to by to vypadalo! Zrovna vy byste měl jít příkladem. Ani nevím, co to vlastně znamená!“

Odchází na nákup.

Hložek odhazuje štětku. Jde tu sousedku zabít. Zadržuji jej. On se mi vysmekne, odeběhne několik kroků a volá na ni přes celé sídliště: „Všichni policajti jsou zmr.i! Zkur.ysynové . Hajzlové! Tohle to znamená!“

Kolem projíždí vůz Policie. Republikové. Mají otevřené okénko. Zastavují. Vystupují. Nasazují si čepice a ten jeden se ptá: „Dobrý den. Copak to tady vykřikujete. My to slyšeli!“

„Já?“ ptá se Hložek.

Sousedka se vrátila a povídá policistům: „A ten pán taky nám tady čmárá po domě, soudruzi!“

Hložek vysvětluje, že není vagabund, ale že je předseda sdružení majitelů.

„No, to to tady musí ale vypadat!“ utrousí jeden z policistů a druhý dodá: „Jaký předseda, takový dům!“

Hložek je napomenut, kontrolován a nakonec mu je řečeno, ať se zklidní, a Policie odjíždí.

„Válka! Tohle už je válka!“ vykřikuje Hložek, bere nás tři ostatní a ptá se: „Někdo to tam musel napsat kolem půlnoci! Kdo chodí domů tak pozdě?“

„Olga. Ta Ukrajinka z osmého, například,“ říká Jirka Gottwald a připomíná, že ona doplňuje zboží někde v Tesco.

„Jdeme!“ rozhoduje Hložek.

Jedeme výtahem do osmého.

„Ty, poslechni,“ promluví na Hložka Bziegus a pokračuje: „Jak jsem si vymlátíl tu baterku v autě, víš, vlastně ona nová stojí dva tisíce. Zaplatíš mi novou z domovního fondu? Přece jen jsem to dělal pro barák.“

Zastavujeme v osmém. Hložek vytahuje Bzieguse z výtahu: „Ty si děláš srandu! Nic se platit nebude! Tvoje tisíc pět set roků stará baterka by chcipla tak i tak! Tady jde o čest domu a ne o tvoji baterku! Pochop to!“

„No, ale jak já k tomu přijdu?“ ptá se Bziegus a Hložek zvoní na Ukrajinku. Mlátí do dveří a volá: „Otevřete! Jménem bytové správy!“

„Já chci baterku. Novou!“

„Leda tak hov.o!“

Olga otevírá dveře.

„Máte doma nějaký sprej?“ ptá se rázně Hložek a ona nesměle kývá. Je nevyspalá.

„Jménem domovní správy a jménem zákona, odevzdejte sprej!“ rozkazuje Hložek a já říkám: „Počkej, neblbni. Zkus jí to nějak normálně vysvětlit. Jak se to chováš?“

Olga odevzdává sprej, lak na vlasy, je vystrašená.

Hložek říká: „Tento sprej je důkaz v závažné trestné činnosti týkající se tohoto domu!“ pak se podívá na lak a ptá se: „Nějaký sprej – barvu, nemáte?“

Olga vrtí hlavou a Hložek říká: „Ten černocho, z jedenáctého. Chodí pořád pozdě domů! Já prostě všem lidem tady v domě seberu spreje a bude to! Tuhle válku neprohrají!“

„Já chci novou baterku!“ ozve se Bziegus.

„Tvoje baterka padla za oběť boje proti zločinu!“ hlásí Hložek.

Jirka Gottwald povídá: „Tak si z toho nic nedělej. Až dopadneme pachatele, dostane jistě náhradu škody. I té tvoji baterky!“

„Tak na to se vám můžu vykašlat! Nedáte peníze za baterku, nepočítejte se mnou. Končím!“ říká Bziegus a jde k výtahu.

Mačká tlačítko a říká: „Jdu domů a už nechci s vámi nic mít!“

„Ty, Tome,“ říkám já a Bziegus mi odsekává: „Opovaž se mě přemlouvat, ať zůstanu. Jen jste mi způsobili škodu. Nechci s vámi nic mít. Jdu domů. Nepřemlouvej mě!“

„Já tě nepřemlouvám. Já jen, že jsme u tebe na patře a ty si přivoláváš výtah. Asi tolik jsem chtěl říci,“ říkám já a on se uraženě otočí ke svým dveřím.

„Mohli jste mít loajálního člověka, ale peníze vám byly bližší. Pro mě za mě, ať je celý dům třeba počmáraný, od shora až dolů!“

Odemyká dveře svého bytu a s třísknutím je zavírá.

Jsme jen tři.

„Se ztrátami se počítá!“ rozhoduje Hložek a jde do výtahu.

„Jedeme za tím černochem do jedenáctého!“ rozkazuje.

Zvoní na toho člověka. Ten otevírá.

„Jménem domovní správy, máte doma nějaký sprej s barvou?“ spouští na něj Hložek a černochoch říká: „What?“

„A.C.A.B.!“ křičí Hložek a muž se ptá: „Air BnB? You mean?“

„Všichni jste tady na straně zla, ale uvidíte, pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí!“ křičí Hložek a já jej chytám za ramena: „Uklidni se, předsedo. Uklidni se!“

Jirka se mezi tím snaží vyzpovídat našeho cizokrajného souseda, zda neviděl něco zvláštního: „If, You, go, step by step to the home, You vidět some podivného?“ ptá se a nájemník nechápe vůbec nic. „No, barva, color. Black, dole. Black bastard. Sakra!“ vysvětluje Jirka a černochoch se ptá: „You told me black bastard?“

„YES! Bastard!“ já s Jirkou s úsměvem a povídá nám: „Už si rozumíme, za moment jej vytěžím!“

Bouchnul nám dveřmi před nosem.

„Asi nemá rád policisty,“ konstatuje Jirka a Hložek říká: „Nemá rád policisty. To by mohl tak nějak psát i po domech, že jo. Mohli bychom udělat anketu, mezi nájemníky. Ptát se, kdo nemá rád policisty. A kdo neprojde anketou, půjde na výslech. Dolů, do kanceláře, ke mně.“

„Hele, neměli bychom to nechat na profících?“ ptá se Jirka a dodává: „Můj kamarád pracuje na kriminálce, mohli by vzít otisky a začít na tom pracovat.“

„Otisky z čeho?“ ptám se já a Jirka říká: „No, z té barvy přece!“

„Na té barvě jsou otisky?“ ptám se a Jirka říká: „Všude jsou otisky! Všude jsou tisíce otisků! Svět je plný otisků!“

„Hele, kluci, nechci trhat partu, ale mě už to taky nějak moc nebaví. Taky jdu domů,“ hlásím.

„Teď nesmíš. Jsme jen tři. Ber to tak, že jeden padl, ale tři musíme bojovat i za toho padlého kamaráda!“ hlásí Hložek.

Přivolávám si výtah a jedu domů. Slyším jen, jak Hložek za mnou volá: „Sám sis vybral stranu, kde chceš stát a bojovat. Šanci jsi měl!“

Večer jdu na pivo.

Jirka sedí na židli u schránek. Nápis je přetřen. Zcela.

„Co je?“ ptám se Jirky a on říká: „Nechci ti nic prozradit. Už k nám nepatříš.“

„No, tak nic, tak čau!“ říkám a Jirka povídá: „Máme to zmáklý. To ti snad můžu prozradit. Dvě hodiny já a pak dvě hodiny Hložek a tak furt dokola. Dokud jej nechytíme. Šmejda.“

„Kdy plánujete spát?“ ptám se, když vidím zívajícího Jirku.

„Vojáci na frontě nespali třeba osm dní v kuse!“

„Tak, hodně štěstí.“

Jdu na pivo.

Ten den mi chutná. Jsem tam až do zavíračky, kolem 22:15 se vracím domů.

Najednou uvidím u domu postavu. Kapuce přes hlavu, sprej v ruce. Stříká na zeď. Jasně vidím jeho nápis na zádech mikiny. Je tam napsáno: LIVERPOOL. Takže fotbalový fanda? To se dalo čekat. Vím, co bude následovat. Jakmile dostříká, vejde do domu, ale tam je buď Hložek, nebo Jirka. Těžko říci, co pro sprejera bude horší varianta.

Dostříkáno jest. Sprej jde do kapsy, najednou mne zpozoruje. Okamžitě jde k domovním dveřím. Přidám do kroku. Přikládá čip k domovním dveřím a vchází do domu. Teď se zřejmě potkal s jedním z hlídací hlídky.

Běžím.

A.C.A.B. čerstvý nápis na zdi.

Otevírám dveře do domu.

Jirka, spící jak carský důstojník, sedící na židli u schránek, mohutně chrápe. Rozléhá se to celým vestibulem. Budím jej.

„Co je? Co je? Jen dřímu. Stále jsem ve střehu!“ hlásí a já nad ním mávám rukou.

Koukám na výtah. Jede do posledního patra. Tam se zastavuje.

Jedu do posledního. Jen slyším, jak na mě Jirka volá: „Zas je to tady napsané. Kdy to sakra ten zmetek stihnul?“

Jedu do čtrnáctého. Pět bytů na patře. Rozhlížím se. Je to snadnější, nežli se zdá. Jedno kukátko na mě „mžourá“. Vidím oko za kukátkem. Jdu ke dveřím. Přemýšlím, zda zazvonit, nebo ne. Ťukám.

Dveře se jmenovkou Gottwald se otevírají.

Jirkův syn. Věk patnáct. Na sobě má ještě tu mikinu.

„Tak Liverpool, jo?“ ptám se jej.

Kouká na mě. „Vy to řeknete tátovi, že jo? Ale já jen chtěl, aby se lidi měli rádi!“

„Pojď!“ říkám.

Beru jej k sobě do bytu. Když klapnou dveře, tak povídám: „Co to meleš? Víš, vůbec, co dělá za zaměstnání tvůj táta?“

„U Policie. Vyhodí ho pro to? To bych nechtěl. Ale mě vážně štve, jací jsou lidi rasisti, tak jsem to chtěl změnit.“

„Co?“

„All colours are beautiful... všechny barvy jsou krásné!“ říká mi ten patnáctiletý hoch a já se ptám: „A to jsi slyšel kde?“

„Ve škole, kluci mi to říkali!“

Ukazuji mu v telefonu, co to znamená.

„Tak oni si ze mě udělali legraci?“

Ptám se: „A to ti přijde normální čmárat na zdi?“

Mlčí.

Beru mobil. Volám Jirku.

„Mám ho. Toho sprejera. Přijď si pro něj. Je u mě v bytě!“

„Co? Volám Hložka!“ hlásí on a já říkám: „Zatím s tím počkej! Přijď sám.“

Během minuty je u mě. V ruce drží slzný sprej, v druhé obušek.

„Co tu děláš?“ mluví k synovi a dodává: „Raději zmiz, tady možná poteče krev. Tady se budou možná dít věci, které vidět nemusíš!“

Vysvětlujeme si, jak se věci mají. Jirka začne pištět, nadávat, vyhrožovat, nakonec se zhroutl a říká: „Zklamal jsem ve výchově!“

Potvrzuji mu, že ano.

Syn se omlouvá: „Já jsem jen chtěl, aby u vchodu do domu bylo nějaké protirasistické heslo. To je všechno. Normálně nechodím a nepíšu to! Jen, aby náš dům byl takový jiný!“

Zvonek u dveří. Otevírám. Hložek.

„Židle prázdná, stěna popsaná a ty tady!“ vyčítá zdrcenému Jirkovi a dodává: „No, jasně, teď měj hlavu v dlaních. Opět, za tvé služby, se stalo to, že je zeď počmáraná. Viděl jsi někoho?“

„Já?“ ptá se Jirka.

„No, kdo jiný? Myslíš, že se snad ptám tady tvého syna? Tak viděl, nebo neviděl?“

„Ne, neviděl!“

Hložek povídá: „Obejdu barák a lidi dostanou povinnost mít hlídku. A každého vyslechnu. Někdo musel něco vidět!“

„Já ale končím, už nehlídám!“ hlesl Jirka a Hložek povídá: „To mne v tom necháš samotného?“

„Asi to tak už vypadá!“

„Válka zuří a vy mě necháte napospas boji. Dezertéři! Za chvíli bude popsaný celý dům. Je potřeba nést prapor do boje. Bojovou zástavu. Kdo se vzdává, prohrává!“ hřímá Hložek a Jirka povídá: „Víš co, Hložku. Ty jdi taky do...“ a vážně to doplnil.

Psaní po zdi skončilo.

Za měsíc se nainstalovaly kamery, Hložek tráví čas ve své kanceláři a sleduje, kdo odhodil papírek, či si neočistil boty. Kamery! To je něco

pro něj. Má zápisníček a zapisuje si prohřešky lidí. A ať mu někdo zkusí na domovní schůzi něco říci! VŠICHNI jsme v jeho zápisníčku. Každý, jmenovitě, s datem a druhem prohřešku. Má to vypálené na CD a může to všem když tak ukázat!

Jirkův syn fandí dál Liverpoolu.

Olga (Ukrajinka) se Hložka bojí. Jednou si koupila šlehačku ve spreji, měla ji na vrchu nákupu. Šla do domu, viděla Hložka a raději šlehačku dala hluboko do tašky. Ona ví, že on nemá rád spreje. Jen nechápe, proč.

Ještě, že jsou mezi námi takoví, jako je Hložek. Teď má kamery, teď má všechno pod kontrolou. Tady bude pořádek!

A takhle tady žijem...

CTIRAD A ŠÁRKA

Ctirad se narodil v prosinci 1958. Konkrétně 31. prosince ve 23:55.

Jeho matka si přála, aby ještě chvilku vydržel. Aby se narodil 1.1.1959. Jako první Novoroční miminko. A oni by dostali kočárek nebo postýlku nebo poukaz na televizor. Bohužel, Ctirad nevydržel. Na svět se dral, jako by se těšil, co zažije. Jako by se nemohl již dočkat. A tak se stal nikoliv prvním narozeným dítětem, ale dítětem posledním. A ty nic nedostávají. Jaká nespravedlnost.

Když bylo Ctiradovi přibližně 8 roků, narodil se mu bráška. Karel. Psal se rok 1966, ve vzduchu již bylo cítit pražské předjaří. Ctirada ovšem v jeho věku, logicky, zajímalo jen to, jak jet co nejrychleji na kole a jaké to je asi v kosmu.

V roce 1973 Ctirad nastoupil na gymnázium a v roce 1975, to mu bylo necelých 17 roků, v předposledním ročníku gymnázia, odjel na bramborovou brigádu do JZD Vítězný únor, kde v rámci Brigády socialistické práce měl za úkol společně se svými spolužáky pomoci se sadbou brambor.

Vesnice kousek od Kutné Hory, kde bylo místní JZD, moc povyražení pěti desítkám chlapců a dívek na bramborové brigádě neskýtala. Nejbližší malé město bylo 4 kilometry daleko. A mnozí z chlapců večer vyráželi za zábavou a trochou toho alkoholu. Právě tam, do toho blízkého města.

V samotné vesnici totiž skutečně „chcíp pes“.

Jedno místní děvče, kterému bylo 15 roků, se jmenovalo Šárka. Byla to obyčejná vesnická holka. Nežila v žádném kravínu. Měli dům, automobil, učila se prodavačkou v Kolíně.

Měla nádherné modré oči. Krásnou postavu. A nádherné, přenádherné ruce. Byla krásná. Krásná svým mládím a nádherná tak, jak dospívající dívka, měnící se v ženu, může jen být.

Kluci, co byli na brigádě, ji poprosili, ať jim ukáže, kudy nejlépe zkratkou do města. Za pivem. Aby nemuseli po silnici. Tak kudy jít přes pole? Ona je místní, ona se vyzná.

Ctirad byl s nimi. Chtěl jít na pivo, tajně opustil ubikaci a teď tady stál a díval se na tu dívku, jak jim popisuje, kudy mají jít. Zamiloval se. Na první pohled. Stál tam, díval se na ni a hltal každé její gesto.

„Počkej!“ řekl, když dívka vysvětlila, kudy mají chlapci jít a měla se k odchodu: „Jak se jmenuješ?“

Šárka se zastavila, usmála se a Ctirad byl ztracen.

Zamiloval se. Ten den na pivo nešel. Chodil s Šárkou po vesnici. A i druhý den a každý další. Celých 14 dní bramborové brigády.

Utíkal za ní, kdy jen mohl. Propadl jí zcela. Zamiloval se silou svých 17 roků. Ona se zamilovala též. Sice jí to trvalo o malinko déle, nežli Ctiradovi, ale nakonec její cit k němu nebyl o nic menší, nežli jeho k ní.

Potkávali se každý večer. Okamžitě, jakmile se uviděli, padli si do náruče. Objímali se. Líbali. Hladili. Ctirad hladil Šárku po dlaních, po ramenou, líbal každý centimetr jejího těla.

Celou ji chtěl umačkat, jak by ji nejraději vtiskl do sebe a měl ji v sobě, jako jeho součást. A ona? Nejraději by se celá vpila do něj.

Pořád se jen smáli. Láska. Mladá a ničím nezkalená láska, která se stává jen někomu a jen někdy. Potkala je nádherná láska. Vzduch voněl jarem, oni dva spolu zažívali první, nejprve nesmělé, ale pak stále více odvážné dotyky prstů na těle toho druhého. Jejich touhou a láskou naplněná srdce přetékala štěstím, když byli spolu.

Brigáda skončila. Ctirad odjel do Prahy. Domů.

Ale Kutná Hora není z Prahy zas tak daleko. Pro lásku to neznamená nic. Vesnice, kde Šárka bydlela, byla od domu, kde bydlel Ctirad, přesně 91 kilometrů.

Ctirad to jezdil na kole. Každý víkend.

Vyrazil v pátek večer. Přestal s rodiči jezdit na chatu. Tři a půl hodiny šlapal do pedálů, aby hnán láskou a touhou padl v pátek v podvečer Šárce do náručí.

V létě vonělo seno a na podzim se jejich útočištěm stávala stodola, která patřila ke stavení Šárčiny tety. Celý víkend byli spolu. Milovali se. Hladili. Poznávali spolu všechno to, co mají mladí lidé poznávat. Všechno POPRVÉ. Voněli si. Nádherně nasávali svoji vůni a nemohli se nabažit jeden druhého. Kdyby se mělo jednomu z nich cokoliv stát, ten druhý by bez váhání vzal všechna příkoří raději na sebe. Nebylo překážky, kterou by nepřekonali.

V neděli večer vždy Ctirad sedl na kolo a šlapal pět hodin zpátky. Inu od lásky to trvá vždy déle, nežli k lásce. To staré kolo bez přehazovačky, to bylo jeho spojením s láskou.

„Maturuješ. Tento rok, koukej se trochu srovnat!“ říkali mu jeho rodiče, protože viděli, že začal nový školní rok a Ctirad má v hlavě místo vzorců a ruštiny jen Šárku.

„My oba jsme se poznali až na vysoké škole, ale rozumíme ti. Láska je hezká věc. Ale uvědom si, že i já nebo maminka jsme, láska neláska, udělali všechny zkoušky a jsme doktoři. Prostě, když je škola, láska jde stranou!“ říkal otec a Ctirad byl zvyklý poslouchat. Tak byl vycvachovaný.

„Jste jako z Pověstí. Ctirad a Šárka,“ žertovalo okolí a Ctirad věděl, že Šárku si jednou vezme a budou spolu mít děti.

„Lásko má, jediná. Jsi pro mě vším. Jsi mým sluncem, mojí vodou, mým vzduchem. Bez Tebe bych nebyl nic. Nedovedeš si představit, jak moc mne zalije nával lásky, když na Tebe myslím. Jsi štěstí mého života. Miláčku můj milovaný, sluníčko moje nádherné, štěstí moje, medvídku můj,“ napsal Ctirad na pohled a ten poslal své milované. Tenkrát ještě SMS nebyly. Ctirad se právě vrátil na kole od Šárky, ale cestou se mu tak stýskalo, že doma vyhrabal ten pohled a ještě ten večer jej musel jít poslat. Co z toho, že dojde až ve středu.

Ve středu došel Šárce pohled. Ale i Ctiradovi. Šárka totiž, aniž by se nějak domluvili, napsala Ctiradovi v tu neděli, sama od sebe, také: „Miláčku. Stýská se mi. Po Tobě. Tak strašně moc. Doufám, že jsi dojel v pořádku. Nepřežila bych, kdyby se Ti něco stalo. Miluji Tě tak, až mě bolí celé tělo, tou láskou a tím citem k Tobě. Lásko moje. Už aby byl pátek, abychom se opět viděli. Miláčku.“

Nic nemohlo mezi ně vstoupit.

V květnu 1976 Ctirad maturuje. S vyznamenáním. Šárce je 16 roků, začínají mluvit se Ctiradem o tom, že se po jeho vojně vezmou.